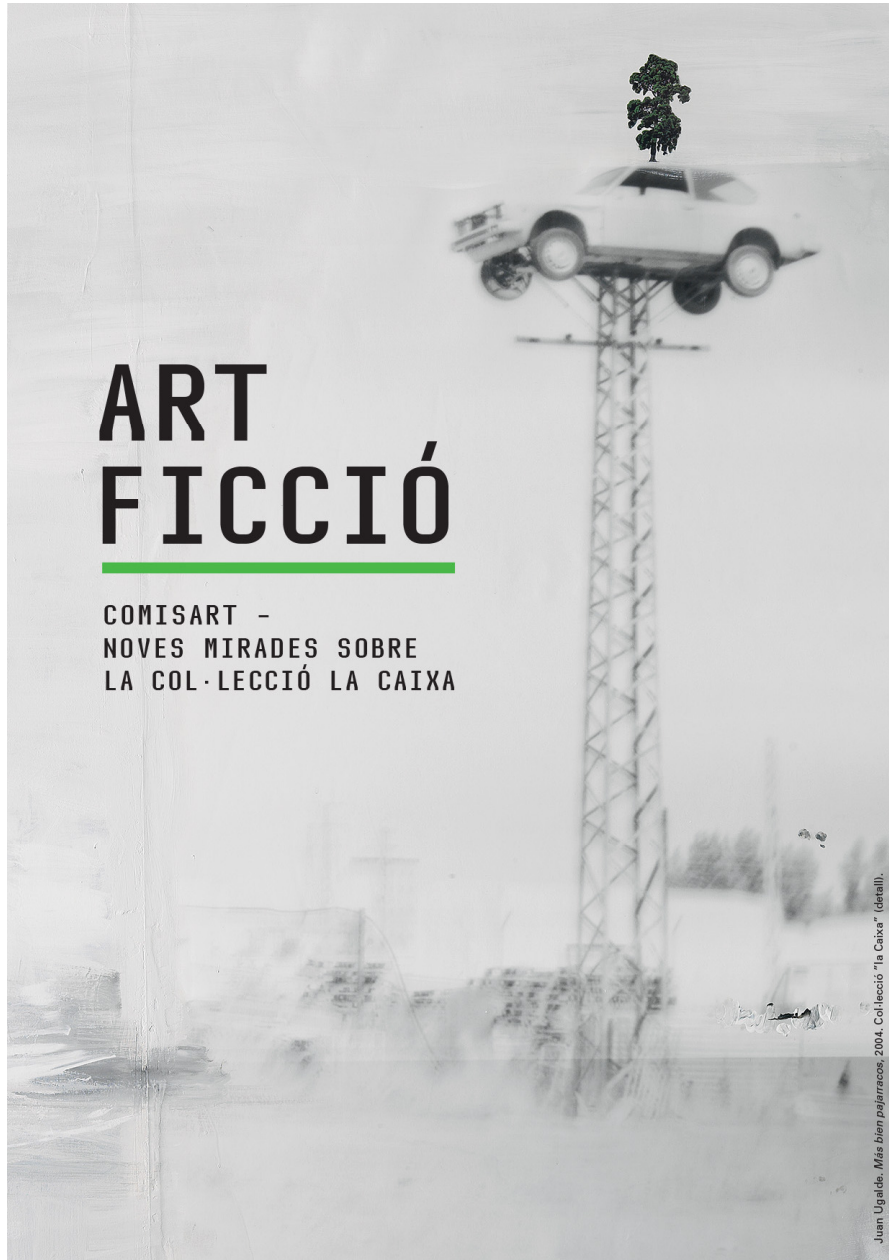

Obra Social "la Caixa"

Dossier de premsa

CaixaForum Barcelona

Del 26 de setembre al 22 de desembre de 2013

L'Obra Social "la Caixa" presenta la primera de les tres exposicions que sorgeixen del programa Comisart de suport a comissaris emergents

Art ficció

Comisart: noves mirades sobre la Col·lecció "la Caixa"

L'art contemporani des d'un prisma poc convencional: el de la ciència-ficció. La nova proposta expositiva de CaixaForum Barcelona *Art ficció. Comisart: noves mirades sobre la Col·lecció "la Caixa"* és una investigació sobre rutes inexplorades en l'art contemporani. Els seus comissaris, Jaime González Cela i Manuela Pedrón Nicolau, conviden els visitants a pensar la relació de les obres triades des de múltiples perspectives relacionades amb la idea d'altres mons i la fi d'aquest tal com el coneixem. González i Pedrón proposen una original lectura al voltant de la Col·lecció "la Caixa" d'Art Contemporani a partir de les obres de Jorge Barbi, Rogelio López Cuenca, Aernout Mik, Thomas Schütte, Andreas Slominski, Hiroshi Sugimoto, Juan Ugalde i Ante Timmermans, juntament amb els préstecs d'obres de dos joves artistes espanyols: Elena Alonso i Nicolás Combarro. *Art ficció* és la primera de les tres exposicions que es podran veure els pròxims mesos a CaixaForum Barcelona emmarcades a Comisart, el nou programa impulsat per l'Obra Social "la Caixa" per oferir oportunitats de professionalització al sector del comissariat espanyol i brindar noves mirades sobre els seus fons d'art contemporani.

Art ficció. Comisart: noves mirades sobre la Col·lecció "la Caixa". Dates: del 26 de setembre al 22 de desembre de 2013. **Organització i producció:** Obra Social "la Caixa". **Comissariat:** Jaime González Cela i Manuela Pedrón Nicolau. **Lloc:** CaixaForum Barcelona (av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8).

Barcelona, 25 de setembre de 2013. El director de l'Àrea de Cultura de l'Obra Social "la Caixa", Ignasi Miró, i els comissaris Jaime González Cela i Manuela Pedrón Nicolau inauguren aquesta tarda l'exposició *Art ficció*, la primera de les tres que componen el cicle *Comisart: noves mirades sobre la Col·lecció "la Caixa"*.

L'exposició, organitzada i produïda per l'Obra Social "la Caixa", s'emmarca en la voluntat històrica de l'entitat de contribuir a augmentar la capacitat de generar coneixement i sensibilitat envers l'art més actual. Donar a conèixer la creació contemporània alhora que es trenquen les barreres que sovint la separen del públic és un dels objectius de l'Obra Social "la Caixa" en l'àmbit cultural.

Així, la programació cultural de l'entitat presta una atenció especial a les manifestacions artístiques més recents, ja sigui des de les diferents exposicions que programa, ja sigui mitjançant adquisicions de la seva pròpia col·lecció d'art contemporani. La Col·lecció "la Caixa" està formada actualment per més de nou-centes obres, i als seus fons hi ha treballs dels artistes més importants dels últims trenta anys. La Col·lecció és avui un punt de referència artístic, com ho demostra el constant préstec d'algunes de les seves obres per a exposicions arreu del món, així com l'organització de nombroses exposicions als centres CaixaForum i mostres itinerants a Espanya, Europa i el món sencer.

Els últims anys, l'Obra Social "la Caixa" també ha promogut aliances estratègiques amb grans centres museístics del món —com el Museu del Louvre i el Museu del Prado— a fi d'intensificar la seva acció cultural. En aquesta línia s'emmarca l'acord amb el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) per a la gestió coordinada dels fons d'art contemporani de totes dues institucions i una política també coordinada d'adquisició d'obres, així com la coproducció d'exposicions a partir dels fons de les seves col·leccions. En aquests moments, la ciutat de Barcelona és l'escenari d'una gran exposició, *Art, dos punts*, un ampli recorregut per les obres de les dues institucions a totes dues seus.

Comisart: una aposta pels comissaris d'art emergents

L'exposició que avui s'inaugura a CaixaForum Barcelona forma part de la primera edició de *Comisart: noves mirades sobre la Col·lecció "la Caixa"*, una nova convocatòria d'ajudes creada per l'entitat per promoure el comissariat emergent en l'àmbit de l'art contemporani.

Comisart s'emmarca en la voluntat de l'entitat de contribuir a la professionalització del sector. El programa brinda l'oportunitat de treballar amb

obres de primer nivell i de dur a terme un projecte expositiu en condicions professionals, amb l'ajuda d'un tutor extern i amb tots els mitjans de l'Obra Social "la Caixa" a la disposició dels projectes seleccionats. Amb la posada en marxa de Comisart, l'Obra Social dóna continuïtat a la seva llarga trajectòria de compromís amb nous talents en l'àmbit de la cultura en general i de les arts visuals en particular. Al llarg dels anys, l'entitat ha programat diverses iniciatives amb la voluntat de donar més projecció als joves que comencen el seu camí professional, alhora que reforça la seva aposta per l'art emergent.

Comisart ofereix als joves professionals l'oportunitat de fer un comissariat a partir dels fons de la Col·lecció d'Art Contemporani "la Caixa" i amb l'ajuda dels professionals de l'entitat i d'un tutor extern. En un moment en què, a causa de la crisi, es donen poques oportunitats per professionalitzar-se, Comisart permet als joves accedir al món de les exposicions, desenvolupar un projecte i treballar en equip. A més, amb Comisart l'entitat continua apostant per tenir un espai permanent obert a noves interpretacions sobre els seus fons d'art contemporani a CaixaForum Barcelona.

El nou programa de suport al comissariat emergent de l'Obra Social "la Caixa" està destinat a **comissaris d'art menors de 40 anys**, amb nacionalitat o residència espanyola i que prèviament hagin comissariat un mínim de tres exposicions. Queden descartats els comissaris i comissàries que tinguin una trajectòria professional consolidada.

Comisart es concreta en un **programa de periodicitat biennal** que desenvolupa **tres projectes expositius** específics a partir de les obres disponibles que formen la Col·lecció "la Caixa". Com a complement de la Col·lecció, les exposicions poden incloure —com en el cas d'*Art ficció*— obres de joves artistes que comencen la seva trajectòria professional, sempre que es tracti d'obres ja produïdes i que no formin part dels fons d'una altra institució.

Tres lectures innovadores sobre la Col·lecció "la Caixa"

El jurat d'aquesta primera edició de Comisart ha estat compost per Oriol Fontdevila i Virginia Torrent, que també actuen com a tutors durant el procés de creació de les exposicions. Entre les 60 propostes presentades, han apostat per tres projectes innovadors tant pel que fa a lectures i reflexions com a formes que aporten plantejaments creatius. Els projectes de Suset Sánchez, de Sabel Gavaldon i de l'equip format per Jaime González Cela i Manuela Pedrón Nicolau han estat els tres guanyadors.

Jaime González Cela (Madrid, Espanya, 1984) és llicenciat en història de l'art per la Universitat Complutense de Madrid i màster en art contemporani i cultura visual pel Museu Reina Sofia. El 2008 va treballar al Festival de Fotografia i Arts Visuals PhotoEspaña, i més endavant al BilBOlbul, el Festival Internacional de Còmics de Bolonya. És membre del col·lectiu de comissaris i agitadors culturals Calipsofacto i ha treballat al Museu de la Biblioteca Nacional d'Espanya. En aquesta mateixa institució, ha participat recentment com a assistent de comissari a l'exposició *La transició en tinta xinesa*. És educador al Centre d'Art Dos de Mayo i comissari independent.

Manuela Pedrón Nicolau (Granada, Espanya, 1988) és llicenciada en història i teoria de l'art per la Universitat Autònoma de Madrid. El 2012 va cursar el màster en art contemporani i cultura visual del Museu Reina Sofia i va treballar al seu departament d'Educació. Més endavant ha treballat al Museu Tiflològic de l'ONCE i a la Col·lecció Peggy Guggenheim de Venècia. Forma part del col·lectiu Catenaria, dedicat al comissariat d'exposicions i al disseny i desenvolupament de tota mena de projectes culturals, i col·labora en revistes digitals d'art contemporani.

Art ficció: explorant rutes invisibles en l'art contemporani

Art ficció, el projecte de Jaime González Cela i Manuela Pedrón Nicolau, és una exploració en l'àmbit de l'art contemporani a través de paràmetres clàssics de la ciència-ficció, un gènere que ha penetrat la nostra cultura fins a arribar a convertir-se en una mena de categoria capaç de travessar tot tipus de pensament i producció.

A partir de la idea d'altres mons i de la fi d'aquest tal com el coneixem, la mostra proposa un viatge interdimensional pels universos artístics propis de les obres que la componen. Els comissaris conviden els visitants a abordar cada una de les peces com a representants d'altres dimensions en què el que és estrany, aliè i desconegut es converteix en motor per a l'exercici de les capacitats humanes a la recerca d'existències alternatives. Aquesta aproximació a realitats diverses constitueix al seu torn un mètode d'interpretació i de comprensió del present.

Per fer aquesta expedició, proposen una sèrie de rutes, a manera de seccions variables, que connecten els universos artístics de l'exposició a través de diferents temes característics de la ciència-ficció. Plantegen una lectura plural i distribuïda del conjunt d'obres que incita a explorar noves vies. D'aquesta manera, *Art ficció* estableix un espai més enllà de la frontera en el qual existeixen alguns recorreguts alternatius als proposats històricament dins l'art

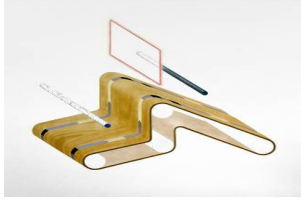
contemporani i que deixen a les mans de l'espectador l'obertura de nous camins.

Els itineraris es basen en els conceptes següents de l'àmbit de la ciència-ficció:

- **Utopia:** projecte o sistema optimista que sembla irrealitzable en el moment en què es formula.
- **Distopia:** situació fictícia indesitjable per ella mateixa.
- **Paradoxa:** idea estranya o inversemblant que es presenta amb aparença de veritable.
- **Gènesi:** origen o principi d'alguna cosa.
- **Cataclisme:** gran trastorn en l'ordre social o natural.
- **Virus:** agent infecció capaç de reproduir-se dins d'altres organismes.

L'exposició inclou obres de deu artistes, vuit de les quals pertanyen a la Col·lecció "la Caixa" d'Art Contemporani i algunes de les quals es mostren per primera vegada a Barcelona, com ara les d'Ante Timmermans i Aernout Mik. Continuant amb la filosofia de Comisart de promoure la creació artística, la mostra també presenta dos préstecs a càrrec de joves artistes: Elena Alonso i Nicolás Combarro.

La trobada de les obres seleccionades genera un espai en el qual es planteja l'aproximació a realitats diferents com a mètode d'interpretació i comprensió del present. Segons els comissaris, les peces es podrien classificar en tres categories diferents, en funció de la perspectiva des de la qual ens acosten als seus universos. Algunes de les obres, com les de Thomas Schütte, Elena Alonso i Ante Timmermans, estableixen projeccions d'altres mons; altres ens ofereixen representacions d'aquestes dimensions alternatives, com les fotografies, els vídeos i les pintures de Nicolás Combarro, Aernout Mik, Juan Ugalde i Hiroshi Sugimoto; finalment, hi ha obres que es poden percebre per elles mateixes com a objectes procedents d'altres realitats, com les de Jorge Barbi, Rogelio López Cuenca i Andreas Slominski.

ELENA ALONSO

Madrid, Espanya, 1981

Aparell de dos temps, 2011***Cinta de moviments bàsics***, 2012

Tècnica mixta sobre paper

Col·lecció particular

Els dibuixos d'Elena Alonso configuren un catàleg de prototipus per a una maquinària regida per lleis de la física alienes a les d'aquest planeta. Una combinació meticulosa de tècniques, formes i colors que estructurin mecanismes allunyats de les dinàmiques habituals i, fins i tot, oposats, i, no obstant això, perfectament classificats a partir de títols tan específics com incomprensibles per a les referències terrícoles. Aquestes projeccions trenquen la lògica preestablerta i proposen noves estructures i relacions entre els elements. La imaginació de l'espectador es converteix així en l'únic motor capaç de posar en funcionament aquests estranys engranatges i concebre els moviments i els exercicis corresponents.

El procés d'elaboració d'aquests dibuixos és minuciós i mostra un important caràcter artesà. Es conceben com una superposició de tècniques i materials diferents, com un *collage* de procediments. El disseny i l'arquitectura són constants en l'obra d'Alonso. Tant els seus dibuixos com les seves instal·lacions posen de manifest aquesta estètica de projecte, de creació de noves realitats, potser irrealitzables però pensables. Un exercici, el de pensar alternatives, valuós per ell mateix com a motor de transformació.

JORGE BARBI

A Guarda, Espanya, 1950

Tot el temps del món, 1991

Ferro, plàstic i pedra arenosa

Des de la dècada del 1980, Jorge Barbi treballa al voltant de llocs, objectes i materials relacionats amb el medi natural de la seva Galícia natal. A partir de plantejaments propers a l'art natura (*land art*), Barbi agafa elements de la

naturalesa i els extreu tot el potencial poètic i matèric, de manera que ofereix una profunda reflexió sobre el viatge, el temps i la naturalesa a través de l'escultura, la fotografia i les instal·lacions *site specific*.

A *Tot el temps del món* es reconeix de seguida un rellotge d'arena, però passa alguna cosa estranya quan contemplem l'obra: el temps no transcorre. Barbi treballa al voltant del concepte de *paradoxa temporal* i del potencial poètic de l'objecte. Segons el mateix artista, la mesura del temps d'aquest rellotge és el que triguí a descompondre's la pedra arenosa, un fluir del temps diferent del que estem acostumats. Barbi ens parla d'un univers en el qual disposem de tot el temps del món, un lloc utòpic, potser, on la falta de temps ja no és un problema. No obstant això, l'angoixa envolta tota l'escultura. L'envergadura de la peça, de més de dos metres d'altura, i la seva estructura de metall fosc confereixen a l'obra un aire certament amenaçador.

Cataclisme / Virus

NICOLÁS COMBARRO

A Corunya, Espanya, 1979

Sense títol, 2012 / ***Sense títol***, 2012. De la sèrie ***Arquitectura oculta***

Fotografia en color

Col·lecció Consultarte

A la sèrie fotogràfica *Arquitectura oculta*, Nicolás Combarro es converteix en un explorador d'espais de naturalesa artificial congelats en el temps, paisatges desolats en els quals s'intueix una llunyana autoria humanoide. L'artista els localitza i els colonitza a través de fràgils estructures multiformes de colors fluorescents. Les instal·lacions de Combarro, fetes amb fustes d'obra, tenen reminiscències entomològiques, s'assemblen a organismes dotats de nombroses i delicades potes, éssers que s'arrossequen i envaeixen llocs que han quedat en desús o que mai no es van arribar a habitar. Estructures inestables de colors artificials que, situades en espais desolats i desoladors, reforcen al mateix temps el seu caràcter escultòric i les seves connotacions narratives i històriques.

En la pràctica artística de Nicolás Combarro, els límits dels llenguatges es difuminen. Arquitectura, pintura i fotografia se superposen, s'influeixen i es reforcen mútuament, de manera que creen un corpus artístic complex i poètic en el qual, segons les seves pròpies paraules, la contemplació activa de l'entorn esdevé l'eina principal per investigar i reflexionar sobre l'espai,

l'arquitectura i els jocs de representació. Es tracta d'una exploració a través de la qual l'artista descobreix llocs invisibles, a mig construir, espais amb una càrrega social innata, i hi intervé.

Paradoxa / Distopia

ROGELIO LÓPEZ CUENCA

Nerja, Espanya, 1959

Kommendes Paradise, 1991

Esmalt sobre xapa de ferro

S'acaba el paradís? Ens l'hem perdut? O és que mai no ha existit? La idea de paradís és una de les construccions utòpiques més antigues dels dogmes de les civilitzacions humanes. Es tracta de llocs idíl·lics, alliberats d'alguna manera de les estructures terrenals. El paradís és, abans que res, un emplaçament imaginari, un espai alternatiu immaterial, i, no obstant això, aquesta obra ens el presenta mitjançant un suport purament quotidià i inserit en les lògiques socials occidentals. Una indicació amb una contundència que xoca frontalment amb la contradicció del seu missatge, que ens condueix cap a l'exterior de l'exposició, cap a la distopia d'un món sense utopies.

L'apropiació i la resignificació de formes senyalètiques humanoides és una constant en l'obra de Rogelio López Cuenca. La legitimitat atribuïda tradicionalment a aquestes imatges suposa un ampli camp de joc per a aquest artista. Al llarg de la seva carrera, López Cuenca ha configurat un repertori de rètols ple de missatges paradoxals, pseudoxifrats i aparentment incomprensibles que desestructuren la lògica de l'ordre oficial i inciten a la reflexió al voltant de les convencions socials i les estructures d'autoritat. L'imaginari quotidià, com a representant de la realitat, es veu trastocat per senzills mecanismes que posen de manifest com són de fictícies les formes oficials.

AERNOUT MIK

Groningen, Països Baixos, 1962

Pulverous (*Polsegós*), 2003

Videoinstal·lació. Retroprojectió de vídeo digital en 3 DVD de dades. Color, sense so, 23 min 26 s. Projectió: 180 × 700 cm
Dimensions variables

A *Pulverous*, d'Aernout Mik, un grup de persones es comporta d'una manera anòmla al magatzem d'un supermercat. Destruïxen compulsivament tot allò que els envolta, però ho fan d'una forma que no ens resulta familiar. Si bé ens poden remetre a escenes vistes prèviament en els mitjans de comunicació, no flueixen amb una naturalitat real. La peça no ens mostra el desenllaç ni en cap moment ens revela el desencadenant de l'acció, però intuïm que ha succeït algun fet greu, que alguna cosa provoca estranys comportaments compulsius. Alguns subjectes semblen agressius. Estan infectats?

A moltes de les seves obres, Aernout Mik reproduceix dinàmiques socials que semblen precedir un moment de col·lapse social general o tenir lloc després d'un cataclisme. En aquest cas, l'acció se centra en la destrucció de béns, amb els quals els protagonistes estableixen una relació gairebé fetitxista. Una escena que ens porta a pensar en la societat de consum i en les complexes relacions que mantenim amb els objectes que ens envolten. Aquesta obra deriva d'una peça anterior, *In two minds*, una *performance* desenvolupada el 2003 a l'Stedelijk Museum d'Amsterdam. La retroprojectió té lloc sobre una pantalla de 7 metres d'ample i gairebé dos d'alt, que permet reproduir les figures a escala humana.

THOMAS SCHÜTTE

Oldenburg, Alemanya, 1954

For the Birds (*Per als ocells*), 1997

Fusta pintada

El disseny de mòduls arquitectònics és una de les línies de treball més primerenques i prolífiques de la carrera de Thomas Schütte. Aquest artista ha produït un ampli repertori de maquetes construïdes a escales diferents de les que convencionalment es fan servir en arquitectura i presentades sobre pedestals que els confereixen un aspecte escultòric. Aquesta disposició especial i la inquietant irrealitat que desprenen les seves formes i colors ens condueixen a la certesa que es tracta de projeccions arquitectòniques que mai no s'arribaran a materialitzar. Semblen més aviat una proposta utòpica, pensada directament per interpel·lar les estructures cognitives de l'espectador, reflexionar sobre la seva pròpia societat a partir de l'arquitectura, un dels mecanismes d'organització comunitària més potents.

Aquesta peculiar manera de presentar espais habitacionals totalment deshabitats explica l'estranyament i l'atracció que genera *For the Birds*. Al contrari que la major part de les estructures de caràcter arquitectònic de Thomas Schütte, aquesta peça no es refereix directament a un estil o període registrat per la historiografia humana. Es tracta d'una proposta especulativa de mòduls d'habitabilitat per a una comunitat desconeguda, maquetes que semblen formar part d'un experiment, del procés de construcció d'una societat de nova planta.

ANDREAS SLOMINSKI

Meppen, Alemanya, 1959

Sense títol, 1994

Bicicleta i materials diversos

Submergida entre bosses i objectes recuperats d'alguna urbs del segle xx, s'intueix la forma d'una bicicleta. El vehicle sembla que s'ha reconvertit en un tipus d'espai vital, com si el seu propietari s'hagués vist obligat a recollir tot allò

que trobava al seu pas fins al punt que la seva obsessió recol·lectora ha acabat per xocar contra la seva naturalesa nòmada. Som, per tant, davant una mena de monument al nomadisme i al reciclatge de tota una civilització, una imatge postapocalíptica que remet al present més immediat.

Durant la dècada del 1990, Andreas Slominski va treballar sobretot amb aquest tipus d'estructures, sempre amb una bicicleta com a base. Va prendre com a punt de partida la fotografia d'un indigent que utilitzava aquest vehicle per transportar les seves pertinences en bosses i va transformar aquesta imatge a través de diferents versions. La que forma part d'aquesta exposició presenta una peculiaritat interessant: l'objecte que s'amaga sota tant d'equipatge és, en realitat, una bicicleta estàtica. Així, l'aspecte nòmada que comentàvem contradiu radicalment la naturalesa pròpia del conjunt. Aquest tipus d'incoherències i discordances són fonamentals en el treball de Slominski, funcionen com a obstacles al desenvolupament ordinari d'activitats quotidianes i estableixen lògiques diverses que permeten recapacitar sobre les pròpies.

Gènesi / Cataclisme

HIROSHI SUGIMOTO

Tòquio, Japó, 1948

Sea of Japan (*Mar del Japó*), 1987 / ***English Channel, Weston Cliff*** (*Canal de la Mànega, Weston Cliff*), 1994 / ***North Pacific Ocean, Mount Tamalpais*** (*El Pacífic nord, mont Tamalpais*), 1994 / ***Lake Michigan, Gills Rock*** (*Llac Michigan, Gills Rock*), 1995

Fotografia en blanc i negre

Hiroshi Sugimoto estructura meticulosament la seva producció en sèries temàtiques. Les fotografies en blanc i negre de paisatges marins, fetes des de la dècada del 1980, componen una de les seves línies de treball més importants. Totes parteixen de l'articulació gairebé abstracta de dues superfícies per fer emergir foscos mars a partir dels matisos entre blanc i negre. Totes corresponen a coordenades diferents i molt distants entre elles, i, no obstant això, mantenen l'eix que marca el límit visual de la superfície del mar. Així, aquesta sèrie presenta un ampli catàleg de paisatges marins, tots semblants però diferents, un catàleg darrere el qual sembla que s'amaga una anàlisi detallada del món o una recerca constant al voltant del principi de la vida, que, com el mateix artista explica, està envoltada en mite. Es tracta, per això, de mars concrets, però que evoquen al seu torn mars d'una altra època, d'altres mites, sortits potser d'una obra de Cormac McCarthy o d'una novel·la

de Stanislaw Lem. Paisatges que combinen la tragèdia de la humanitat amb la casualitat que va donar lloc a la vida a la Terra, que, com recorda Sugimoto, va néixer únicament perquè l'aigua i l'aire es trobaven a una distància concreta del Sol.

Distopia / Gènesi / Utopia

ANTE TIMMERMANS

Ninove, Bèlgica, 1976

19/2010 (disneyfication) [19/2010 (disneyficació)], 2010

Tècnica mixta sobre paper

Ante Timmermans centra la seva pràctica artística en l'experimentació amb el dibuix i en les possibilitats que aquest ofereix per parlar de la societat contemporània i mostrar els entramats invisibles que la regeixen. En aquesta obra tot gira al voltant del gaudi i la diversió associats al capitalisme, amb Disneyland i Las Vegas com a models emblemàtics. La fórmula del «pa i circ» no ha perdut força amb el pas dels anys, i Timmermans considera que, si bé actualment resulta menys evident, és més vigent que mai.

Les sempre deshabitades ciutats de Timmermans mai no aparenten estar del tot acabades, són projectes en construcció que serveixen per entaular un diàleg entre ésser humà, entorn i cultura. A *19/2010 (disneyfication)*, allò que se'ns mostra com a utopia hedonista acaba esdevenint una mena d'entramat claustrofòbic en el qual no té cabuda el desenvolupament humà. Els casinos, el menjar porqueria i les muntanyes russes són els protagonistes d'aquesta ciutat que, al costat del que sembla una gran antena de comunicació, constitueixen les eines amb què se'ns manté entretinguts. La utopia s'ha transformat en distopia.

Paradoxa / Utopia

JUAN UGALDE

Bilbao, Espanya, 1958

Més aviat ocellots, 2004

Tècnica mixta i fotografia en blanc i negre sobre tela

Juan Ugalde configura amb *Més aviat ocellots* un quadre a mig camí entre el costumisme ibèric i la ciència-ficció. A través de la intervenció d'una fotografia

en blanc i negre, l'artista ha desenvolupat un joc d'universos superposats en què es barregen imaginari utòpic, crítica social, cotxes voladors i futurs postapocalíptics en els quals la naturalesa es venja dels humans. El *collage* es converteix en el fil conductor de la composició i actua a dos nivells diferents: en el pla narratiu i en el formal. Un doble joc conceptual que ens transporta una altra vegada a les històries clàssiques de ciència-ficció, amb universos paral·lels i diferents realitats entrelaçades.

A moltes de les obres d'Ugalde, la part central de la composició l'ocupa la imatge fotogràfica, mentre que la pintura sol servir per enquadrar aquesta imatge, al mateix temps que esborra les seves connexions amb l'entorn, de manera que fa que llocs i personatges deixin de ser reconeixibles. D'aquesta forma, aporta un sentit menys realista i concret a la composició, a la vegada que la universalitza en trencar els llaços que la unien al context immediat.

ACTIVITATS COMPLEMENTÀRIES DE L'EXPOSICIÓ

- **VISITA A L'EXPOSICIÓ AMB ELS COMISSARIS JAIME GONZÁLEZ CELA I MANUELA PEDRÓN NICOLAU**

Dimecres 25 de setembre de 2013 | 19.00 h

Activitat oberta. Places limitades. Cal confirmar assistència al tel. 934 768 630.

- **CONCURS DE MICRORELATS DE CIÈNCIA-FICCIO**

Activitat participativa

A partir del 26 de setembre de 2013

A partir de la capacitat evocadora de les obres exposades a *Art ficció*, es convocarà un concurs de microrelats de ciència-ficció que convidarà el públic a reapropiar-se l'art contemporani.

Divendres 13 de desembre de 2013 | 19.30 h

Final del certamen de microrelats de ciència-ficció i gala de lliurament de premis

- **VISITES COMENTADES A LES EXPOSICIONS**

Visites comentades per al públic general

Inscripció prèvia: 934 768 630. Places limitades.

Preu per persona: 3 € (50 % descompte per a clients "la Caixa")

Visites concertades per a grups

Inscripció prèvia: 934 768 630. Places limitades.

Màxim, 25 persones. Preu per grup: 60 €. Els grups amb guia propi també han de reservar hora.

Visites comentades per a grups de persones amb dificultats auditives o visuals

Consulteu-ne els serveis al web

Art ficció

Comisart: noves mirades sobre la Col·lecció "la Caixa"

Del 26 de setembre al 22 de desembre de 2013

CaixaForum Barcelona

Av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8,
08038 Barcelona

Servei d'atenció al visitant

Tel. 934 768 600

www.lacaixa.es/obrasocial

Servei d'informació de l'Obra Social "la Caixa"

Tel. 902 223 040

De dilluns a diumenge, de 9 a 20 h

Horari:

De dilluns a divendres, de 10 a 20 h

Dissabtes, diumenges i festius,
de 10 a 21 h

Últim divendres de cada mes, de 10
a 23 h

Preus: Exposicions: 4 €

Entrada gratuïta clients de "la Caixa"

(El preu inclou l'accés a totes les exposicions.)

Menors de 16 anys, entrada gratuïta

Venda d'entrades:

CaixaForum.com/agenda

Entrades també disponibles a

CaixaForum en horari d'atenció al públic

Més informació:

Departament de Comunicació de l'Obra Social "la Caixa"

Josué García: 934 046 151 / 638 146 330 / jgarcial@fundaciolacaixa.es

Jesús N. Arroyo: 934 046 131 / 629 791 296 / inarroyo@fundaciolacaixa.es

<http://www.lacaixa.es/obrasocial>

Sala de Premsa Multimèdia

<http://premsa.lacaixa.es/obrasocial/>